

Geef de
DUIVEL
wat hem
TOEKOMT

MONIQUE VAN DE VEEN

Geef de duivel wat hem toekomt

Monique van de Veen

1^e druk oktober 2024

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Designs by Lotte

Auteursfoto: Nathalie Hennis

ISBN 978-94-6464-236-0

ISBN e-book 978-94-6464-237-7

NUR 305/332

©2024 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Proloog

Je bent al drie maanden dood. Zo lang geleden en toch zo kort. Ik wilde geen afscheid van je nemen, maar de natuur en jij maakten een andere keuze. Je geest en ziel wilden dit bestaan al langer inruilen, maar je lichaam hield je tegen. Je hart bleef kloppen, gebroken of niet. Jij kon alles met je wil afdwingen, maar dat wat je het liefste wilde, moest je overlaten aan de natuur. Vooral de laatste maanden waren zo ontzettend zwaar. Een lijdensweg waarbij ik iedere pijnlijke seconde moest toezien hoe jouw lichaam een wreed spel met je speelde. Een gevecht dat jij alleen kon voeren en ik slechts een hulpeloze toeschouwer bij was. Het was een opluchting toen je eindelijk je ogen voor de allerlaatste keer kon sluiten. Ik vraag mij af welke laatste beelden op je netvlies brandden toen je oegleden ze toedekten. Ik hoop, wellicht tegen beter weten in, dat ze mooi waren.

Na de eenvoudige dienst, zoals jij zelf wenste, kwam ik in een leeg huis. Verdriet overheerste, maar er was ook woede door de wetenschap dat ik nu niet meer die antwoorden krijg waar ik al jaren naar verlang. Je zei altijd dat je niet alles moet willen weten. Mijn God, wat had ik een hekel aan die woorden. Onwetendheid is erger dan de waarheid, hoe pijnlijk die ook is. Nu ik de waarheid weet, vraag ik mij af of je wellicht toch gelijk had.

Ik weet eindelijk welke demonen jouw leven beheersten en waarom jij je hart had gesloten voor iedereen om je heen, maar vooral voor jezelf. Je moest blijkbaar je gevoel achter een ondoordringbare muur verbergen en een leven

van eenzaamheid omarmen, ondanks de liefde om je heen. Waarom liet je mij niet toe?

Ik had je zo ontzettend nodig. Ik had je kunnen helpen. Ik wilde dicht bij je zijn, dicht bij dat onwaarschijnlijke mooie hart van jou. En nu...nu kan het niet meer. Niet meer op de manier die ik nodig had, die jij nodig had. Juist de laatste jaren van je leven. Nu moet ik wachten tot het moment dat we elkaar weer zien. Ik kijk ernaar uit.

Mijn hart huilt. De leegte is gevuld met dezelfde woede en overheersende pijn die jouw hart altijd vergiftigden. Zeker nu we hier zijn, dicht bij de plek die jou zo onherstelbaar beschadigde. Bij hen, de duivels.

Mijn werk kan nu eindelijk beginnen. Ik zal pas stoppen als jij rust hebt. Jij was niet in staat jouw demonen te confronteren dus zal ik dit voor je doen. Ik beloof je, ze zullen rekenschap afleggen en gestraft worden. Al is dat het laatste wat ik doe.

Hoofdstuk 1

De vroege ochtend is voor Henry het meest serene moment van de dag. De verzengende hitte van de zomer is inmiddels voorbij, maar de eerste voorzichtige zonnestralen die door het steeds dunner wordende bladerdak heen prikken, geven nog steeds veel warmte. Het is hier altijd rustig, zeker op dit tijdstip. In de verte klinkt het klagelijke geloei van koeien. Het gras van de uitgestrekte velden, verkleurd en verdord door de hitte en zon van de afgelopen maanden, wuift vriendelijk heen en weer in de licht verkoelende bries. Rond deze tijd van het jaar zijn de tegenstellingen in het weer het grootst. Overdag is het warm, stoffig en redelijk benauwd, maar in de avonden en nachten waarschuwen regen- en onweersbuien vaker en met groeiende intensiteit, dat de zomer nu toch echt op zijn einde begint te lopen.

Zijn leren instappers schuifelen over het brede, stoffige pad richting brievenbus. Zijn vaste wandelingetje op dit tijdstip is een moment van bezinning. Even rustig wakker worden voordat de dag begint. Voor hem is dit een pad, maar mensen die hier niet zijn opgegroeid, beschouwen dit als een oprijlaan. Het is dertig meter breed, tweehonderd meter lang en gaat vanaf de drukke tweebaansweg door een hoog ijzeren toegangshek naar het grote huis. Haar bezoekers worden al eeuwenlang welkom geheten door de grote eikenbomen die aan beide kanten van het pad staan. In de zomer bieden deze giganten de broodnodige schaduw.

Met de ochtendkrant onder zijn arm kijkt hij vanonder zijn witte, linnen hoed, naar het majestueuze huis. Hij ver-

wondert zich nog iedere keer over de gemengde gevoelens die deze aanblik bij hem oproept. Een gevoel van genegenheid omdat hij hier geboren en getogen is. Een gevoel van trots omdat het huis alles en iedereen heeft overleefd. Zelfs orkaan Katrina heeft haar, op wat gebroken ruiten en schade aan de bomen na, er niet onder gekregen. Maar er zijn ook gevoelens van afkeer, walging en verdriet over datgene wat zich generaties lang op dit terrein en in dit huis heeft afgespeeld. Zelfs zijn eigen jeugd en leven is hierdoor getekend. Bijna al zijn herinneringen, goed en slecht, zijn met dit huis en het terrein verweven. Hij weet niet anders.

De grote witte pilaren aan de voorkant van het huis associeerde hij als kind altijd met grote witte fallussen, als symbolen van de fiere, trotse mannelijkheid van de bewoners. Henry glimlacht spottend bij deze herinnering en mompelt zacht. ‘Dames en heren, welkom in Duncans fallushuis.’

Vroeger was het huis verblindend wit. In de omgeving van Oak Alley heeft het altijd een prominente plek ingenomen. Zelfs tot op de dag van vandaag heeft het, voor de meest voorname en invloedrijke families in New Orleans en omstreken, nog altijd een sterke aantrekkingskracht. Het huis en haar bewoners hebben aanzien en worden met respect bejegend. Misplaatst, aangezien dit respect door de familie Duncan meestal met geweld werd afgedwongen. Blijkbaar ging dat zo in die tijd. Alhoewel, tot zijn afgrijzen zette zijn vader deze dubieuze traditie vol trots en overtuiging voort.

Het fallushuis heeft inmiddels een vale, grijzige kleur en is twee verdiepingen hoog. Dat is, vergeleken met andere landhuizen in de omgeving, niet hoog, maar wat het huis in hoogte mist, maakt het goed in oppervlakte. De eerste verdieping heeft een balkon dat rond het hele huis loopt. Op de grote, stenen veranda op de begane grond staat een schom-

melstoel die, net als de bewoners, zijn beste tijd heeft gehad. Tegenwoordig is de stoel leeg, maar vroeger zat zijn moeder hier regelmatig, met een groot glas koude limonade, te genieten van de rust en de omgeving. De hoofdingang bestaat uit twee enorme houten openslaande deuren met glas-in-loodramen. Dit huis is zijn verleden, heden en toekomst.

Henry, de 62-jarige benjamin van de familie Duncan, loopt naar de veranda en neemt zijn hoed af. Met zijn zakdoek veegt hij het zweet van zijn voorhoofd, trekt zijn overhemd en jas recht en stapt het fallushuis binnen.

De ventilator in de grote hal zoemt zacht en de vloertegels van zwart-wit marmer voelen, zoals altijd, koel aan. Door de luchtverplaatsing klinken de honderden Swarovski kristallen aan de gigantische kroonluchter als zachte klokjes. Muziek uit de draagbare radio schalt hol door de ruimte. Sally veegt de hal en danst mee op de krakerige tonen.

‘Goedemorgen Sally,’ roept Henry joviaal.

Sally kijkt om en trakteert hem op een warme glimlach. Ze draait de muziek wat zachter. ‘Goedemorgen,’ klinkt het vrolijke antwoord.

Jonge, lieve Sally met haar slanke lichaam in kleurige kleding, lange dreadlocks in een staart, lange wimpers om haar mooie, donkere ogen en een warme glimlach om haar volle lippen. Hij heeft haar twee jaar geleden aangenomen als kokkin, maar inmiddels is ze verantwoordelijk voor het algemene reilen en zeilen in huis.

‘De aanblik van jouw gezicht en je heerlijke glimlach doen het hart van deze oude romanticus goed.’ Haar glimlach wordt nog groter als hij een vaderlijke kus op haar voorhoofd plant. ‘Zo, zijn de lijken al uit hun kisten gekropen?’ vraagt hij met een dikke knipoog.

Een paar jaar geleden veranderden hij en zijn oudere broer John, uit financiële noodzaak, de bestemming van hun ouderlijk huis in een kleinschalige woonresidentie voor senioren. Het hooghouden van het aanzien van de familie Duncan kost een fortuin. Nu was dat eerder geen enkel probleem, maar beetje bij beetje droogden de inkomsten van het landgoed op. Na de dood van hun vader moesten ze drastisch ingrijpen. Het was een heftige tijd, maar het heeft er wel voor gezorgd dat het huis hun eigendom is gebleven. Zelfs nu, jaren na zijn overlijden, is de donkere, dreigende schaduw van hun vader nog altijd aanwezig. Desondanks konden zowel Henry als zijn broer het nooit over hun hart verkrijgen om het huis te verlaten of te verkopen. Het idee dat een eigenaar geen Duncan is, is voor hen onacceptabel. Het is en blijft hun ouderlijk huis.

Op dit moment delen de broers hun huis met zes bewoners: oud-burgemeester JB, vrijgezel William, het echtpaar Frank en Alice, weduwe Abigail en vrouw van de wereld Susan, ook verstokt vrijgezel. Allen hebben hun eigen ruime kamer en badkamer in de noordelijke vleugel op de eerste verdieping. Henry en zijn broer hebben ieder hun eigen woon-, slaap- en werkkamer in de zuidelijke vleugel op dezelfde verdieping. Op zich heeft Henry er geen problemen mee het huis te delen, het is tenslotte te groot voor hun tweeën, maar hij heeft wel een probleem met de bewoners. Hij kent ze al bijna zijn hele leven en heeft, zolang hij zich kan herinneren, een grondige hekel aan ze. Toen Sally hier twee jaar geleden kwam werken, waarschuwde hij haar. 'Wees voorzichtig Sally. Voor de buitenwereld zijn het allemaal keurig nette, godvrezende pilaren van de beschaving van Oak Alley, maar onder het oppervlakkige laagje vriendelijkheid houden zich racistische, corrupte en achterbakse ratten schuil.'

Ze was destijds sceptisch over zijn uitgesproken mening, maar inmiddels heeft ook zij het genoegen gehad de warme persoonlijkheden beter te leren kennen. Zelfs zijn broer mag ze niet. Henry heeft daarom ook nooit begrepen waarom hij ze naar Duncan House heeft gehaald.

‘Ze leveren het broodnodige geld op,’ was het korte antwoord op die vraag.

Op zijn opmerking dat vreemden ook geld opleveren, had zijn broer een korzelig antwoord teruggegeven.

‘Geen discussie, Henry. Ik heb zo mijn redenen.’

Henry had het daar maar bij gelaten. Hij had geen zin in een discussie die zeker zou zijn uitgemond in een ruzie. Hun relatie was al moeizaam genoeg. Qua uiterlijk lijken hij en zijn broer veel op elkaar, maar hun karakters verschillen als dag en nacht.

‘Goedemorgen Sally, mijnheer Duncan.’ Het lange, slungelige lichaam van Leroy komt via de achterkamer de hal in. De achttienjarige Leroy verblijft alleen doordeweeks op Duncan House. Als onderdeel van een rehabilitatieproject, opgezet door zijn sociaal werker Matthew, doet hij naast zijn opdrachten voor school, allerlei klussen op het terrein en in het huis. Sally woont ook in het huis. Leroy heeft, op de dagen dat hij er is, een eigen slaap- en badkamer. Hun kamers zijn echter op de begane grond, aan de achterkant van het huis.

‘Waarom ben jij al zo vroeg uit de veren?’ vraagt Henry.

‘Er is een hoop werk te doen vandaag. Ozzy komt zo deze kant op,’ antwoordt Leroy.

Henry knikt. Ozzy is de terreinopzichter. Zijn vader werkte jaren voor de familie en na zijn dood nam Ozzy dat over. Hij woont in het kleine huisje aan de andere kant van het terrein.

‘Matthew haalt mij vanavond op,’ zegt Leroy tegen Sally.

Een rode blos verspreidt zich over de wangen van Sally als de naam van de jonge, aantrekkelijke sociaal werker van Leroy valt. De aantrekkingskracht tussen Sally en Matthew was voor Henry vanaf het eerste moment duidelijk. Het is mooi om te zien hoe de mondige Sally bijna verlegen wordt als Matthew in de buurt is. Hij is een dankbare getuige van een ontluikende liefde tussen twee mensen die elkaar een mooie toekomst zouden kunnen geven. Soms is het frustrerend om te zien dat de twee lijdende voorwerpen in kwestie, dit zelf nog niet durven te erkennen.

‘Laat hem anders een hapje mee-eten vanavond. Het is altijd gezellig als hij er is,’ zegt Henry.

‘Kan dat?’ vraagt Leroy.

Sally haalt haar hand door zijn verwarde blonde lokken en knikt. ‘Natuurlijk.’

De warmte en genegenheid waarmee ze Leroy bejegend, zijn ontroerend.

‘Top, ik app hem wel. Zal hij leuk vinden. Hij is dol op je eten,’ zegt Leroy.

‘En niet alleen daarop,’ zegt Henry zacht tegen Leroy die vervolgens breed grijnst.

‘Zo kan die wel weer heren,’ klinkt de verontwaardigde stem van Sally, maar de blos op haar wangen is vuriger geworden.

‘Hij moet de kruidentuin zien die ik gemaakt heb!’ Leroy slaat verlegen zijn ogen neer. ‘Ozzy heeft natuurlijk veel geholpen.’

Henry knikt goedkeurend. ‘Ik weet zeker dat hij onder de indruk zal zijn.’

De trotse blik in de ogen van Leroy is bijna kinderlijk te noemen. Henry weet dat Matthew Leroys grootste held is, zijn veilige haven en gids in zijn tot nu toe roerige, jonge leven.

‘Kom,’ zegt Henry terwijl hij Leroy bij zijn schouders pakt en voor zich uit duwt. ‘Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik sterf van de honger. Laten we in de keuken wat ontbijt gaan scoren. Ik ruik wafels en koffie.’